



Haló haló haló haló haló haló haló haló

Vlčata prosí své starší kolegy, aby pro ně schraňovali krabičky od zápalek a jiné malé krabičky do rozměru zhruba 10 x 10 x 10 cm.

Dále prosí o sběr prázdných plastových vajíček z čokoládových vajíček Kinder, dále zbytky vosku na svíčky na tábor .

Na krabičky a vajíčka bude pod vlčecí nástěnkou v klubovně speciální krabice.

Děkujeme, že si na nás vzpomenete dřív, než prázdné krabičky a vajíčka vyhodíte do sběru.

Obsah

Haló haló haló haló	1
Přehled akcí do léta 2000	1
DLOUHÁ CESTA	
NOVÁ HRA VLČAT	1
Když se Vlci nechají plavat	5
GOBELÍNOVÉ DRHÁNÍ	5
F. A. Elstner, Vázání uzlů	7

DLOUHÁ CESTA NOVÁ HRA VLČAT

Psal se rok 1861, když se začalo proslýchat, že se na území obývaném kmenem Navajů našlo zlato. Navajové, usedlí zemědělci a chovatelé koní, koz, ovcí a dobytka, svou zemi tvrdě bránili. Výsledkem bylo pak na podzim r. 1864 vyhnání 8.000 Navajů na tzv. Dlouhou cestu za podmínek kruté vnitrozemské zimy z kañonu De Chelly do 300 mil (asi 1000 km) vzdáleného Fort Sumner, kde měli být Indiáni převychováni na moderní farmáře. Indiáni se však převýchově trpělivě bránili. Když se konečně ověřilo, že v Arizoně žádné zlato není, začalo být vládě líto pozemků, které Indiánům slíbila u Fort Sumner, a

pokračování na další straně

Přehled akcí do léta 2000

1. 4. jednodenní výprava stopování - vede **Brčomil**
- 14.-16. 4. výprava Svojanov
28. 4. - 1. 5. výprava Viničné Šumice + v pondělí pěšky do Brna
13. 5. dopoledne Linda - malování na sklo,
odpoledne horolezecká stěna **Piff**
26. - 28. 5. sněm LLM
9. - 11. 6. horolezecká výprava - vede **Piff**
23. - 25. 6. příprava tábořiště



vystěhovala je zpět do Arizony - zčásti na jejich bývalé území, zčásti do arizonské pouště. Do rezervace v r. 1868 dorazilo z původních 8.000 Indiánů jen 3.000 zničených lidských trosk. Běloši jim po nějakou dobu občas poslali něco jídla, pár kusů ovcí, koz a dobytka, ale brzy tato „pomoc“ přestala. Dodávky jídla pro Indiány byly cestou rozkradeny.



Indiáni přišli o všechno. Trvalo jim několik let, než se naučili žít v poušti. Pozdější náčelník kmene vyličil Dlouhou cestu, kterou zažil jako malý chlapec...

„Vzpomínám si na horečné přípravy na Dlouhou cestu... Moje matka tehdy naštěstí neuvěřila slibům bělochů, že o nás bude všestranně postaráno. Koně jsme s sebou brát nesměli, a tak matka z tyčí malého letního tee-pee vytvořila vlek podobný tomu, jaký jsme používali v létě pro koně, a vymyslela na něj zvláštní postroj, takže jej mohl táhnout dospělý člověk. Udělala takový vlek nejen pro sebe a mého otce, nýbrž i pro oba mé starší sourozence. Sbalila také všechny kůže, které kde našla, včetně všech kůží z tee-pee a starých, skoro zničených mokasínů. Vzala s sebou všechny své nejlepší jehly a všechny zásoby šicího materiálu. Nezapomněla ani na starý nůž... Náčelníkova žena nad jejími mlčenlivými přípravami kroutila opovržlivě

hlavou. Když však matka začala vymýšlet zvláštní malý stan ze sedmi tyčí, uviděl ji přítomný náčelník a přikázal všem ženám nachystat se na cestu tak, jak to udělala ona. Brzy se ukázalo, že to radě našich lidí zachránilo život. Běloši nás sice nenechali umřít hladu, bylo jim však jedno, že přes den mokneme a v noci se nemáme kde usušit a kam schovat před krutým mrazem. Matčin malý stan byl naší jedinou záchranou, protože se během noci aspoň trochu vyhřál naším teplem - topit se v něm nedalo a stejně nebylo čím. Starým nožem jsem často kolem stanu večer kopal žlábek, aby do něj netekla zvenčí voda při prudkých nočních deštích. Při každém zastavení matka neúnavně spravovala rozpadající se staré mokasíny a naše oblečení a každý kousíček kůže využila na záplaty. Šila i potmě dlouho do noci, když už všichni kolem usnuli vysílením.

Ani když jsme přišli po první Dlouhé cestě na místo, neuvěřila bělochům, že už nám naše staré hadry a stan na nic nebudou. Všechno pečlivě schovala - a za rok to opět balila všechno na stejně hroznou cestu zpět.

Když jsme konečně, na pokraji svých sil a zcela zoufalí dorazili do rezervace, bylo jaro. Z naší rodiny se této chvíli nedožili ani mí prarodiče, ani moje malá sestřička. Cestou zemřela i matčina sestra a její muž...

Jako by nám chtěla všechno vynahradiť, zářila v ten památný den



poušť tisícerymi barvami, všechno kvetlo, všude se míhali ptáci a rezervace vypadala jako to, co běloši nazývají rájem. Všichni jsme věděli, že ta krása je více než pomíjivá. Stačí pár dní palčivého žáru arizonského slunce a všechna ta marnotratná zeleň se změní v trnitou, jednotvárnou šed', v níž žít je trestem.



Moje krásná matka, ze které zbyl jen vyzáblý vrásčitý bělovlasý stín, se ani neusmála, když ostatní jásali, že jsme na konci své Dlouhé cesty. Když pak otec, který se mezitím stal náčelníkem, usedl v přítmí tee-pee, oba s matkou chvíli mlčeli a pak si otec ztěžka povzddechl: „A jak dál...“ Matka otci nikdy neradila. Jen hleděla do ohně a jednotvárným hlasem líčila to, co v ohni viděla. Jestli tam opravdu něco viděla, to dodnes nevím.

„Diné (navajské jméno kmene, znamenající „praví lidé“) se tady naučí žít. Rozdělí se do menších skupin. Zasybou kořeny rostlin, o kterých vědí, že dají jedlé plody, dřevem a suchým listím, aby tak rychle neuschly na slunci, aby aspoň dozrály. Medicinman najde vodu, vykopou studnu, nadělají nádoby na šťávu z kaktusů. Zjistí, které rostliny jsou jedlé a které nikoliv. Zjistí, jaká zvířata tu žijí. Budou se snažit nerozdělavat nechráněný oheň, aby suchá poušť neshořela. Nebudou chodit nikam sami, jen po dvou nebo po třech, budou mít oči a uši všude - žijí tu chřestýši, škorpióni a jedovatý

hmyz. Budou zoufale šetřit vždy a všude a vším, radši se dvakrát rozmyslí než udělají jediný zbytečný krok. Budou se snažit



z přídělu od bělochů udržet naživu ovce a kozy, které si budou hledat potravu samy - a Diné od nich budou mít kůžu a vlnu. Z té se dají tkát látky, které lze prodat bělochům. Za peníze koupí Diné nože a motyky...“ Matka se odmlčela. „Dlouhá cesta ještě zdaleka neskončila... Ale z Diné nikdo nikdy ničím prosebníky neudělá...“ Matce se zlomil hlas...

Navajové to zvládli přesně tak, jak to autorova matka vylíčila. S houževnatostí, sebezapřením a nekonečnou trpělivostí vybudovali na poušti a z ničeho za 130 let stát dnes zvaný Navajoland, o kterém se dnes mluví jako o 51. státě USA - stát s 200.000 obyvateli, kteří se považují za Indiány kmene Navajo, s vlastním parlamentem, zákonodárstvím, vlastními školami. Nic nebylo snazší než propadnout sebelítosti a zůstat drobnými zemědělci, alkoholiky a chudáky, závislími na přídělech od Úřadu pro indiánské záležitosti. Dnes stojí v Navajoland mj. i továrna na výrobu mikroelektronických prvků, kterými se běžně vybavují i kosmické lodě, kde pracují takřka výhradně Navajové. Ale od roku 1868 ke dnešku vedla velmi dlouhá cesta... Vydejme se na ni s nimi...



Po svém příchodu do rezervace museli Navajové ze všeho nejdřív získat základní životní potřeby - vodu, potravu, oděv, obuv, základní nástroje - nože a luky a šípy a střechu nad hlavou. Dlouho vytrvale hloubili studny, budovali zavlažovací systémy, studovali všechny rostliny, které našli v poušti, zda je lze nějak využít. Sledovali místní živočichy a učili se od nich, jak přežít v denním žáru a v nočním chladu. Za cenu zoufalých obětí zachovali všechna zvířata, která dostali od bělochů v rámci počátečních přidělů, a ta se pak stala základem nových stád. Z vlny ovcí Indiánky tkaly nádherné koberce, které začali Indiáni prodávat... Ale to už jsme zase příliš daleko. Spolu s Navaji stojíme na okraji pouště. Náš dosavadní způsob bodování použijeme v upravené podobě - vždyť každý den, který Indiáni přežili, byl bod v jejich prospěch. Protože však za body by si Indiáni nic nekoupili, přejdeme i my na „dolary“, v naší hře ARIZONSKÉ DOLARY, které budeme zkracovat „AD“. Za co lze dolary získat:

- schůzka** - účast 2 AD
- příspěvek k programu (hra, apod.) 1-2 AD
- příspěvek do Vlčovníku 1-2 AD

- 1denní akce** - účast 5 AD
- výhra ve hře od počátku deklarované jako hra o body 1 AD

- 2denní akce** - účast 8 AD
- splnění činu 15 AD

- 3denní akce** - účast 10 AD
- mimořádné zásluhy dle situace



A co si za arizonské dolary lze koupit? To se dozvíte na výpravě do Orlických hor 18. - 19. 3. 2000 jako překvapení. □

Víte, o čem je řeč, když uslyšíte výrazy jako „sněhová vločka“ nebo „jinovatka“? Jistě, mnozí z Vás ihned pomyslí na prozaickou meteorologii. Je v tom však něco víc... Je to označení pro barevné varianty jednoho z nejkrásnějších živočichů této země. A víte, co znamená jméno amerického města Chicago a z jakého indiánského jazyka tento výraz pochází? Víte, proč se Černozočům říká tak, jak se jim říká? Odpovědi na všechny tyto otázky přinese pokračování přehledu indiánských kmenů v příštím čísle Vlčovníku. Jako chuťovku předesíláme mapu Spojených států se jmény jednotlivých států. To abychom věděli, kde leží Nebraska, Utah nebo Ontario, o kterých se zpívá v trampských písničkách...

Když se Vlci nechají plavat

Silva

V neděli 27. 2. jsme se sešly před stadionem na Lesné s Peťou, Zvírátkem a Drápkem. Zvírátko a Drápek musely předtím zajet za Starým Vlkem, aby jim dal potvrzení o zaplacení dráhy. Než se vrátily, nevydrželi jsme čekání a šli jsme do vody. Když se objevili v doprovodu několika dospělých kluci ze ZS s pukem, začali jsme zkoušet potápění pro puk. Bohužel však puk po hození do vody vesele klouzal po šikmém dně až do hloubky 3,40 m.

Nakonec se Silvě podařilo zvládnout požadavky činu pomocí Martina, který se vždycky potopil a puk zapřel odštípnutou stranou do spáry na dně, takže neklouzal. Dva činy - potápění a plavání - si udělal i Peťa. Díky tomu, že jsme spojili svou dráhu s dráhou potápěčů, měli jsme dostatečně velký prostor k tomu, abychom se vyblbli a zaskákali si jak z bloků, tak z okrajů. Akce se povedla a stálo by za to ji někdy zopakovat.

□

GOBELÍNOVÉ DRHÁNÍ

Dáša P.

Na minulé schůzce jsme se pustili do gobelínového drhání. Přestože je to poměrně jednoduchý postup, zorientujeme se rychleji, když si základní uzlík nakreslíme.

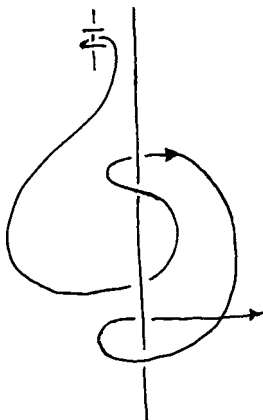
Metodou gobelínového drhání se ve středověku, zejména ve Španělsku dělaly gobelíny o ploše několika čtverečních metrů. Později však byl tento postup pro svou náročnost téměř zapomenut a gobelíny se jen vyšívaly. Postup je vhodný např. k vyrobení čelenky, pásku, obalu na knihu, popruhu na kytaru apod. Vytrvalejší povahy však dokážou tímto způsobem udělat i kabelu.

Gobelínové drhání neboli drhání s pevnou osnovou se liší od běžného drhání tím, že osnova zůstává osnovou a nepoužívá se k vytváření

uzlíků. Slouží jen jako osnova pro vlnu, kterou jednotlivá vlákna osnovy ovíjíme. Osnovu si napneme úplně stejně jako u drhání. Vlákna použitá na osnovu mají být nejméně o 30 cm delší než dvojnásobek délky hotového díla a bude jich poloviční počet, neboť každé se přeloží napůl. Jako osnova se nejlépe použijí čalounické nebo jiné provázky s hladkým povrchem, pokud možno alespoň stejně silné jako použitá vlna nebo silnější, používáme-li tenkou vlnu. Provázky osnovy se upevní buď na vodící provázek nebo třeba na přezku budoucího pásku, ucho budoucí kabely nebo na lemovku budoucího díla, a to již známou liščí smyčkou. Dbáme jen na to, aby byly liščí smyčky stejně orientované nebo

pokračování na další straně

aby se přední a zadní smyčky pravidelně střídaly, neboť začátek osnovy bude jediná část osnovy,



kteřá bude z osnovy vidět (nezpracujeme-li ji nakonec do lemu).

Vlnu úteku je dobré přivázat na vodící provázek nebo přezku atd. na té straně, odkud útek začínáme.

Uzlík se vždy řídí základním heslem: „spodem, prostrčit smyčkou, protáhnout po směru; prostrčit smyčkou, protáhnout po směru.“ Uzlík tedy vzniká dvojím obtočením kolem provázku osnovy. První obtočení se nazývá „očko“, druhé pak „zámek“. Po každém obtočení vlnu utáhneme tak, že provázek osnovy držíme napnutý a kolem něj stahujeme vlnu směrem nahoru. Levopravý uzlík (obr.) lze snadno převést na pravolevý pomocí zrcadla, které postavíme kolmo k papíru vedle obrázku.

Celý uzlík bez ohledu na směr se na líci jeví jako dvě čárky vlnou přes provázek osnovy. Rozměry hotového uzlíku jsou tedy zpravidla na délku větší než na šířku. Tento poměr regulujeme tloušťkou provázku osnovy. Na silné osnově lze vytvářet čtvercové uzlíky, v minulosti se však používala taková osnova, aby délka (výška) uzlíku k jeho šířce byla zhruba v poměru 3:2. Na rozdíl od křížkového vyšívání, kde jsou křížky na čtvercové ploše, se gobelínové drhání používalo zejména pro dynamické obrazy, kde se díky poměru 3:2 dosahovalo opticky větší dynamiky, než jaké by bylo možné dosáhnout křížkovým vyšíváním nebo tkaním...

Střídání barev se provádí poměrně snadno tak, že nepoužité barvy vedeme za osnovou až do míst, kde jsou zapotřebí. Přitom je však třeba dát pozor na krabatění povrchu přílišným stahováním výsledného gobelínu.

Nevýhodou gobelínového drhání je nejen to, že zpětně lze chybu opravit jen těžko, ale i obtížné páraní v případě, že chceme chybu napravit vypáraním. Asi nejsnazším způsobem je pracovat dál a z chybného úseku pak opatrně vystříhnout vlnu nůžtičkami, vypárat 2-3 uzlíky zpětně a dopředu, navázat novou vlnu, dodělat vypárané uzlíky novou vlnou pomocí tupé kobercové jehly a navázat na pokračování.



Přiznám se, že mne tato knížečka svým způsobem překvapila. Pan Elstner totiž obvykle ve svých knížkách podá spousty dobrých rad a námětů k tomu, co by člověk ve volném čase mohl dělat, ale skoro nikdy nedá přesný popis nebo návod k výrobě či použití něčeho. Načrtne a dost. Nutí používat vlastní hlavu, hledat, ptát se a zkoušet. Ve Vázání uzlů je tomu trochu jinak. Je tady spousta velice přesných návodů. Přece jen to ale má trochu háček. Knížka je vlastně učebnice vázání uzlů. To znamená, že ten, kdo hledá rychlou odpověď na otázku jak přivázat něco k něčemu, nebo jak tadyhle to cosi a co s tím, bude asi zklamaný.

V knize je poměrně pečlivě popsáno okolo sto padesáti vazeb (uzlů podstatně méně) rozdělených do skupin podobným způsobem, jako v jiných uzlařských knihách (pevná oka, kluzná oka, spojky, zkratky, turbany, pletence, splétání) a v úvodu je i pár slov o tom, jak vypadají a z čeho jsou vyrobeny provazy. Cílem ale není naučit čtenáře všechny uzly v knize obsažené, ani podat vyčerpávající přehled všech možných a nemožných uzlů na světě

používaných v různých speciálních odvětvích lidské činnosti. Cílem je naučit se o uzlech přemýšlet, naučit se odhadnout z podoby utaženého uzlu, jak jej co nejjednodušším způsobem uvázat a naučit se vázat pár uzlů z paměti stejně spolehlivě, jako si každé ráno zavazujeme tkaničky od bot. O tom jak na to, se autor poměrně obsírně rozepisuje už v úvodu.

Zklamání budou asi všichni, kdo se budou snažit v knize najít například přehled horolezeckých nebo lodnických uzlů nebo něco podobného. Nenajdou to. Od toho jsou specializované příručky příslušných odvětví. Naopak potěšení budou ti, kteří vezmou do ruky uzlovačku (případně ne jednu, ale několik různých provazů různé silných a z různých materiálů a k tomu třeba ještě šátek), budou knihu číst postupně od začátku do konce, budou přemýšlet a budou si dle popisů a obrázků, které najdou, s tou uzlovačkou hrát. Sem tam se můžou i něco naučit vázat z paměti a poslepu.

Doporučuji všem hračičkům a nedoporučuji sběratelům kuriozit, obskurností a encyklopedických znalostí.

ATOS, Praha 1991, edice Touha, náklad neuveden, 111 stran, cena cca 20,- Kč, k dostání ve výprodejích knih, například v bývalé hospodě U formana na České.

